Ч. 64 Неділя 19 марта (1 цьвітня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Спільний буджет. — З краєвих соймів. — Смерть ґен. Жуберта).

Сими днями відбудуть ся у Відни в міністерстві справ заграничних конференциї в справі уложеня спільного буджету. Возьмуть в них участь спільні міністри: ґр. Ґолуховский, Каллай і бар. Кріґгаммер, крім того адмірал Шпавн, президенти міністрів Кербер і Сель та міністри скарбу: австрийский др. Бем-Баверк і угорский Люкач.

На вчерашнім засіданю ческого сойму передано буджетовій і шкільній комісиї внесеня в справі зміни закона о управильненю матеріяльних відносин учителів народних шкіл і їх правних відносин. Пос. Вольф заявив ся іменем свого сторонництва також за обома тими внесенями. Відтак напав остро на антисемітів. На его напасти відповів пос. Опіц, антисеміт і запротестував против того, аби Вольф і в соймі колотив спокій, бо від сойму жде нарід полагодженя многих важних справ, а пос. Вольф марнує дорогий час. — В соймі моравскім передано внесенє пос. Шіленого в справі викупленя в користь краю копалень вугля комісиї промисловій. Відтак ухвалив сойм приймити на етат краю премію обезпеченя від нещастних случаїв при рільничих машинах в висоті 35.000 корон, котру то суму мали зложити рільники.

Бурів навістило велике нещастє. Начальний їх вожд, творець їх армії, славний з геройских подвигів ще й з давнійших літ, ґенерал Петро Жубер помер оногди в Преториї на запаленє очеревної болони в 69 ім році житя. Про недугу Жуберта доносили вже перед кількома місяцями; однако він знов був подужав і доводив військами в Натали. В послідних часах вернув до Преториї і саме мав виїхати до Наталю, аби там обняти начальство, коли постигла его смерть. Ще в неділю був Жубер в церкві в Преториї на службі Божій а ві второк, о годині $11^1/_2$ в ночи помер. Похорон мав відбути ся вчера по полудни. Цілий Трансваль в жалобі. Від 25 літ був Жубер членом правительства і визначив ся кілька разів у війнах з Анґлійцями, між иншими в славній побіді під Мажубою 1880 р. По тій війні Жубер з'орґанізував сили военні Трансвалю, приготовив край до війни, завів між Бурами найновійші карабіни і пушки, увів до бурскої армії найновійші винаходи, як телефони, біциклі, охоронні дроти для таборів та вишколив молоде поколінє в стріляню, чого доказы дали Бури в теперішній війні. Чи Бури задержать свою независимість, чи ні — на всякий спосіб їх геройска борба за свободу і рідний край займе в історії почестне місце, а заслуга в тім належить ся безперечно в першім ряді пок. Жубертови. Анґлійска праса, обговорюючи смерть Жуберта, висказує ся о нім з великими похвалами. — Після послідних вістий, начальну команду над Бурами на его місци обняв президент Кріґер, а провід над відділами бурскими в Натали ґен. Бота.

Новинки.

Львів дня 31-го марта 1900.

— **Відзначеня**. Цісар надав радникови двора в найвисшім трибуналі судовім Львови Будзиновскому при нагоді переходу его на власну просьбу в пенсию титул і характер президента сенату.

— **Іменованя**. Професора університету в Фрайбурзі в Швайцариї дра Ігнатия Лисковского іменував Цісар надзвичайним професором римского права у львівскім університеті. — Президент міністрів яко управитель міністерства внутрішних справ іменував старостами секретарів Намістництва: Павла Дереновского, Ґустава Брікнера, дра Володислава ґр. Михалоского і старшого повітового комісаря Леона Річчіого, а повітових комісарів Вячесл. Сеньковского, Леоп. Попеля і Єронима Заградника секретарями намістництва. — Цісар надав першому віцебурмістрови в Чернівцях дрови Едвардови Райсови титул правительственного радника з увільненєм від такси.

— **Справа львівскої політехніки** полагоджена вже оконечно. На зборах студентів, скликаних кількома професорами дня 25-ого с. м., вибрано комісию, зложену з 7 студентів, і поручено її дальше веденє справи. По нараді з професорами, удала ся комісия до ректорату з просьбою о отворенє викладів; а довідавшись там урядово, що полагодженє справи залежить лише від п. Намістника, пішла до него дня 28-ого с. м. і просячи о отворенє викладів, заявила, що від часу застановленя викладів молодїж заховує ся цілком спо-

4)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Король думав і думав, та не знав, що придумати, щоби укарати фальшиву женщину. Смерть єї не вдоволяла его мстивости; він хотів їй ще щось гіршого заподіяти!

Чи післати єї на встид і ганьбу назад до Єгипту? О, ні! Таж она любила свою вітчину а єї родителї приняли би єї з отвертими руками. Чи мав невірну, скоро би она призналa ся до вини, — а він готов був змусити єї, щоби призналa ся — замкнути до якої самотної вязниці, або віддати єї Боґесови на служницю для своїх побічних жінок?

Отсе як-раз для неї! Так хотів він покарати невірну, так хотів він провчити ту лицемірницю, що важила ся зухвало робити собі з него забавку, а на котру его все таки бодай подивити ся кортіло.

Відтак подумав собі: Барт'я мусить забирати ся звідси, бо скорше погодить ся огонь з водою, як я злощасний чоловік з отсим дитятем щастя. Его наслідники поділять ся колись моїми скарбами та будуть носити отсю корону; але ще я король, та й покажу, що я ним!

Мов блискавка прийшла ему до голови згадка своєї гордої, всемогучої величи. Як би пробудившись із сну до нового житя, кивув він в дикій пристрасти золотою чашею насеред сьвітлиці, так, що вино як би зливний дощ розбризло ся по его сусїдах, і крикнув: Досить тої пустої балаканини і непотрібного крику! Зробім оттак, як есьмо пяні [1]) военну раду, і розважмо яку дати відповідь Масаґетам. Тебе Гістаспе питаю ся насамперед о твою гадку, бо ти найстарший між нами.

Старенький отець Дарія відповів: Менї здає ся, як би посли того кочівничого народу не лишали нам вибору. Та же з пустими, безлюдними степами не будемо бити ся; але коли вже наше військо стоїть узброєне, а наші мечі вже занадто довго спочивали, то потреба нам війни. А щоби до неї взяти ся, то не треба нам нічого більше як лиш сильного ворога, а зробити собі ворогів, то найлекша річ в сьвіті!

На сї слова підняли Перзи грімкий крик радости; але коли знов зробило ся тихо, промовив Крезус: Ти Гістаспе так само старий, як і я; але тобі, яко правдивому Перзови, здає ся, що лиш в битвах і борбах можна бути щасливим. Булава, що була колись відзнакою твого достоїнства полководця, служить тобі нині за підпору; а всеж таки ти так відзиваєш ся, як би який палкий молодець! Ворогів, то признаю, можна легко знайти, але лиш нерозумні люди старають ся на силу їх собі придбати. Хто умисно робить собі ворогів, той подібний до того, що сам себе робить калїкою. Коли маємо ворогів, то годить ся воювати против них, як пристало на мудрого ставити нещастю кріпкий опір! Не допускаймо ся приятелї злочину, і нерозпочинаймо несправедливої, богам ненавистної війни, лиш чекаймо, аж хтось зробить нам кривду, а тогди підемо на війну з тою сьвідомостию, що боремо ся за правду, і побідимо або поляжемо. Тихий шепіт признаня перекричали голоси: Гістаспес правду сказав! Шукаймо собі ворога! — перебив бесіду старика!

Посол Прексаспес, котрий тепер забрав слово, відозвав ся сьміючись: Послухаймо обох благородних старикiв; чекаймо, як каже Крезус, аж нам хтось зробить якусь кривду, і шукаймо собі ворога, як каже Гістаспес, та кажім, що кождий, хто не признає ся добровільно членом великої держави нашого батька Кироса, єсть ворогом Перзів. Спитаймо на примір Індів, чи они були би горді з того, як би піддали ся твому, Камбізесе, панованю. Коли скажуть, що ні, то нас не люблять, а хто нас не любить, єсть нашим ворогом!

— То не здало ся до нічого! — сказав на то Зопірос. — Мусимо мати війну за всяку ціну.

— Я годжу ся з Крезусом! — сказав Ґобріяс.

— Я також! — благородний Артабазос.

— Ми за Гістаспом! — крикнули: герой

[1]) Геродот розповідає, що Перзи радили і ухвалювали постанови по пяному, а відтак розважали ще раз по тверезому то, що ухвалили. Щось подібного розповідає Тацит о Ґерманах.

кійно і дальше так заховуватись буде. При тім відпоручники студентів згадали, що приходять іменем довірочних зборів молодежи, бо ректорат не позволив на віче. На сю просьбу і заяву відпоручників відповів п. Намістник, що про віче нема що говорити, але він вдоволить ся цілком зложеною відпоручниками заявою, скоро они дістануть за ню абсолюторию від зборів. Зараз того самого дня скликали відпоручники знов довірочні збори товаришів, а діставши абсолюторию за свою заяву, зложену п. Намістникови, удали ся знов до него. П. Намістник відповів їм на те, що в такім разї отворить виклади. Оногди по полудни появило ся в політехніці вже й оповіщене ректорату, що виклади начнуть ся на ново. Наслідком сего буде також продовжений речинець записів на друге півріче.

— **Ученики академічної рускої ґімназиї у Львові** устроюють ві второк 3-го н. ст. цьвітня в великій сали „Народного Дому“ вечерниці в память Тараса Шевченка. В програму входять: відчит „Мотиви в поемах Т. Шевченка“; декляманиї Шевченкових творів: „Козачковскому“ і „Кавказ“; мішаний хор відспіває: Лисенка народні пісні „Ой і зійду я на могилу“ і „Шумить, гуде діброновька“. Колесси „Три пісні народні“ і Федьковича-Вербицкого „Гей по горі“ (в шіснацятку); мужеский хор відспіває Шевченка-Воробкевича „Огні горять“ і Шевченка-Лисенка „Гамалія“: баритонове сольо „Гетьмани“ Шевченка-Лисенка; скрипковий дует; фортепянове сольо: а закінчить вечерниці промова професора дра Пачовского.

— **Членами краєвої ради шкільної на Буковині** на найблизше шестиліте іменував Цїсар: гр.-кат. пароха і почестного крилошанина о. Келестина Костецкого, правосл епископа архимандрита дра Володим. Репту, правосл. совітника консисториї о. Алекс. Манастирского, еванг. пароха Йос. Фронїюса, члена старшини жид. ісповідної громади Ферд. Маєра, директора муж семинариї учительскої в Чернівцях Дим. Ісопескула, і проф. висшої школи реальної в Чернівцях Євсевія Пигуляка.

— **Помер** о. Юстин Желехівский, вислужений гімназияльний катихит. ювилат-сьвященик, дня 26 го марта в Перемишли, в 79-ім роцї житя, а 54-ім сьвященьства. Покійний визначав ся правостию характеру і добротою і полишив вдячну память і щирий жаль у всіх, що его знали.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Коммасация або зміж ґрунтів і закон о коммасациї з д. 9 грудня 1899 (VII). — Виложене пляну зміжового (§. 94). Плян зміжу, без взгляду на то, чи его уложено під проводом місцевого комісаря, чи без него, одним або кількома властителями ґрунтів, треба виложити в громаді обшару зміжевого, щоби інтересовані могли переглянути его через 30 днів. Комісар місцевий має вitичити его на ґрунті і на жадане інтересованих пояснити. Місце і час виложеня, як також витичене пляну, треба заповісти що найменше на 8 днів наперед едиктом в урядовій ґазеті, а рівночасно у всіх громадах округа зміжевого, з завізванем, щоби інтересовані зробили свої закиди що до пляну до 45 днів, від першого дня виложеня в громаді. О закидах рішає комісия краєва, а від того рішеня можна відкликати ся до комісиї міністерияльної. (§. 95). — Кошта зміжу. (§. 114). Винагороду місцевого комісаря, видатки на его подорожі і на канцелярию платить скарб державний. Фонд краєвий буде платити: Кошти висилки делеґата Видїлу кр.; винагороду, кошти подорожі і кошти бюрові персоналу технічного та закупно потрібних мап; винагороду і кошти подорожі потрібних техніків мелїорацийних і лісних та дозорців мелїорацийних; винагороду за инші праці або матерьяли ужиті до загальних цілий зміжу (§. 116). — Льокаль для комісаря місцевого, удержане і опалюване льокалю та підводи там і назад для комісаря мають доставити інтересовані на свій рахунок (§. 117). — Так само мають інтересовані платити дієти і кошти потрібних до оцїнки знатоків (§. 118). — Фонд краєвий буде давати комісареви підручний фонд, з котрого він має вираховати ся, а з котрого він буде покривати: 1) недоставлені після §. 117 видатки; 2) кошти з §. 118; 3) квоти потрібні на виплату винагороди в готівці, котрі мають бути покриті інтересованими (§. 119). — Ті, що остаточно мають платити кошти зачислені комісарем місцевим, суть на случай невиконаня пляну зміжевого обовязані звернути задатки до 30 днів від доручення наказу заплати. (§. 122). — Кошти зміжу, взглядно платні проценти і рати уділених позичок з фонду краєвого, мають бути стягані в дорозї екзекуциї політичної. Близші постанови будуть видані в дорозї розпорядженя (§. 124). — Від коли зачне обовязувати сей закон? §. 125 каже: Речинець, від котрого має увійти в житє сей закон, означать по уложеню дотичних розпоряджень міністри покликані до виконаня сего закона в порозуміню з Видїлом краєвим. Речинець той буде оголошений в „Дневнику законів і розпоряджень краєвих“.

— Робота в господарстві на цьвітень: Добре підготовити рілю. Де потреба, можна ще ужити штучних навозів; лиш каініт в більшій скількости вже тепер не надає ся. Сійба, при чім треба зважати, щоби зерно було найчільнійше та щоби его розсїяти рівномірно і відповідно заволочити. Яре збіже особливо жито сїяти як найранше, але при тім і уважати, щоби земля відповідно огріла ся, бо в противнім случаю зерно замість кільчити ся буде гнити. По засівах ярого збіжа приходить саджене бараболь. До садженя треба вибирати як найлїпші до їди роди і садити середно великі бараболї. Ранні бараболї треба трохи глубше садити, бо все ще можуть бути приморозки. Особливу увагу треба звертати на озимину, яка она вийшла з зими. Коли жито покаже ся слабе і рідке та богато плішів на нім, то можна ще досїяти ярого жита, а хто его не має то може досїяти і ячменю. Здає ся, що сего року в многих сторонах найлїпше буде его переорати а натомість посїяти яре, або ячмінь. Пшениця, пізно посїяна, скоро має досить сили, поправляє ся борзо. Скоро би на ній земля засхла, треба єї зрушити боронами, лиш не в холодну і суху пору. Велику увагу треба звертати на управу пашних ростин именно же всіляких родів конюшин, люцерни і т. п. Люцерна або вічна конюшина не дуже перебирчива що до ґрунту, але любить тепло, а мокрий ґрунт в споді каменистий і з твердої глини шкідливий для неї. — Луки треба навозити компостом або землею і сьвіжо засївати. — В городі поділяти землю на кватири під відповідну зміну плодів та робити грядки, сїяти: моркву, редькву, цибулю, чер-

---

Араспес, старий Інтафернес і другі старі товариші воєнні Кироса.

— Не війни з Масаґетами, що від нас втікають, але війну за всяку ціну! — гукнув полководець Меґабізос, батько Зопіроса і вдарив своїм тяжким кулаком по столї, що аж золота посудина забреніла і чарки поперевертали ся.

— Не хочемо війни з Масаґетами, на котрих боги самі помстили ся за Кироса — сказав старший єрей Оропастес.

— Війни! Війни! заверещали пяні Перзи.

Спокійно і холоднокровно позволив Камбізес своїм борцям викрикувати в незнаючім міри одушевленю, відтак встав зі свого місця і крикнув грімким голосом: Мовчіть і слухайте, що ваш король скаже!

Слова сї як би якийсь чародійний знак поділали на пяну громаду. Навіть найбільше пяний в несьвідомім послуху піддав ся приказови короля, котрий тихійшим голосом говорив дальше: Я не питав вас, чи ви хочете війни, чи мира, бо знаю, що кождий Перз волить труди війни, як дармувати без слави; — я хотів знати, що ви би на моїм місци відповіли Масаґетам. — Чи гадаєте, що душа мого батька, того мужа, котрому ви завдячуєте свою велич, єсть відомщена?

Глухий, потакуючий гомін, перериваний лиш немногими завзятими запереченями, відповів королеви, а на его друге питане: Чи приймити нам услівя прибувшого нинї посольства і дарувати мир народови, котрого боги навістили і здесяткували? — відповіли всї потакуючи.

— Отсе й хотів я знати — говорив Камбізес дальше. — Завтра розважимо, після старого звичаю по тверезому, що ми постановили нинї по пяному. Бенькетуйтеж аж до кінця ночи; я вас тепер лишу самих, а коли послїдний раз запіє сьвята птиця пародар [2]), буду ждати на вас коло брами Беля і виберемо ся на лови!

Сказавши то володітель вийшов із сьвітлиці. Грімке „Побіда королеви!“ понеслось за ним.

Боґес, той евнух, висунув ся тихцем ще перед королем з салї. В присїнку застав він хлопця від городника з висячих городів.

— А тобі чого тут треба? — спитав він его.

— Маю щось передати королевичеви Бартї.

— Бартї? Чи він просив твого пана о якесь насїнє, або може о всадки?

Хлопець покивав опаленою від сонця головою і усьміхнув ся хитро.

— То тобе хтось инший післав? — спитав Боґес, котрий вже став щось підозрівати.

— Та хтось инший.

— Ага, Єгиптиянка щось переказує через тебе до свого шурина!

— А хтож тобі то зрадив?

— Нїтетіс менї то казала. Дай сюди, що там маєш; я подам зараз Бартї.

— Менї невільно дати нікому иншому, лиш єму самому....

— Дай сюди; я можу то лїпше залагодити, як ти.

— Коли бо не можна.

— Слухай, а ні, то —

В сїй хвили зближив ся король до них. Боґес надумав ся хвильку, відтак крикнув голосно на стоячих коло брами на вартї нагайників і приказав їм зловити здивованого хлопчиска.

— Що тут стало ся? — спитав Камбізес.

— Отсей зухвалий — відповів евнух — вліз до палати, щоби князеви Бартї передати якусь вість від твоєї жени Нїтетіс.

Хлопець, побачивши короля, впав на колїна і чолом доторкнув ся землї, а Камбізес блїдий як смерть видивив ся на нещасливого післанця. Відтак обернув ся до евнуха і спитав: Чого хоче Єгиптиянка від мого брата?

— Той хлопчище каже, що єму наказали віддати то, що приніс, лиш самому Бартї.

При сих словах наставив хлопець королеви, споглядаючи на него благаючим поглядом, як би просив ся, якусь папірусову трубочку.

— Камбізес вхопив від него папір і тупнув з лютости ногою, коли побачив грецке письмо, котре не міг прочитати.

Коли трохи опамятав ся, спитав хлопця подививши ся на него страшним поглядом: Хто тобі то дав?

— Покоївка єгипетскої панї, донька маґа, Мандана.

— Для мого брата Бартї?

— Она казала, щоби я отсе письмо передав красному князеви ще перед пиром, поздоровив его від Нїтетіси і сказав....

Король тупнув ногою із злости і нетерпеливости, а хлопець так того перепудив ся, що аж дух в нїм запирало і він ледви на силу говорив дальше: Той пан ішов перед пиром коло тебе, та як я сьмів его зачепити? Тепер ждав я тут на него, бо як би я зручно залагодив ся, то Мандана обіцяла менї золотий гріш.

— А ти не зробив! — крикнув король, що уважав себе так погано обманеним. — А ти того не зробив! Беріть его, трабанти!

Хлопець став просити ся, але надармо, бо нагайники вхопили его в однїй хвили, а король, котрий скорим кроком пустив ся до своєї комнати, не чув вже, як хлопець пищав та просив, щоби змилували ся над ним і не мучили его.

Боґес ідучи за своїм паном, затирав собі руки і сьміяв ся в души.

Коли слуги від розбираня хотіли брати

---

[2]) Когут був у Перзів сьвятим, бо він заганяв духів тьми в їх нори; его називано „пародар“ (Parodarsh) або також „каркатас“ (той, що підносить і спускає свій гребінь).

вонї бураки, горох, салату; садити висадки на насїнє, приготовляти розсаду на городи в поли і дома. — В саді: перещіплювати старі дерева і притинати щіплені, нищити прядку звану перстенївку — рід мотиля, котрий наліплює яєчка мов перстені до окола галузок дерев овочевих, з котрих відтак вилазять усениці і нищать дерево.

— Як годувати молоденькі курятка. На першу поживу дають куряткам звичайно по 24 до 36 годинах потім як виклюють ся, на твердо звареного, дрібонько посїканого яйця з домішкою два рази тілько сухого або розмоченого в молоцї хлїба. Бальдамус, котрий виховав сотки тисячів куряток і мав в тім велику практику, каже що то не добре. Найлїпше єсть давати пшона змішаного з мілким піском, а до питя але вже по нагодованю поставити збираного напів з водою розпущеного молока; скоро же курятка напють ся, треба зараз то молоко вилляти і взагалї уважати, щоби не було квасне (посудину треба за кождий раз вимити). Пшона дає ся доти, доки курятка з квочкою не виходять. Можна також давати по трошки посїканого з зелениною мяса. По 5 до 6 днях дає ся дрібної гречанної кашки і заминки з колочених бараболь, з пшеничним ґрисом і ячмінною мукою додаючи до неї на 15 куряток раз на день малу ложочку фосфорокислого вапна; пізнїйше дає ся ячмінних круп, щораз грубших, і так переходить ся до твердого зерна, насамперед до дрібної пшеницї а відтак ячменю. Важна річ, щоби курятка могли їсти червачків та грущиків, бо то конче потрібне, щоби они добре порастали в пірє і не хорували на ноги (рахітіс). Колиж того нема, то треба уварити рибу з лускою і остями, добре єї подушити і домішувати до заминки.

— Сочевиця звана також ленчею (Lens esculenta Moench. або Ervumlens. L.) єсть одною з тих ростин, котрих управа може поменшим господарям приносити великий хосен. Зерно сочевицї дає знамениту страву — а звістно що вже в старім завітї Езав проміняв первородство за миску сочевицї — бо єсть поживнїйша навіть як мясо волове; мясо має в собі всего лиш около 21 прц. білковини, сочевиця звиш 25 прц. а горох 23 прц. Задля того уживають зерна сочевицї в инших краях дуже радо на страву, і она має велике значінє в торговли; лиш у нас мало єї знають і не уміють приго товляти на страву а задля того і не конче люблять. А було би хосенно для наших господарів брати ся до управи сеї ростини. Сочевиця єсть одно і дворічною ростиною подібною до вики і суть два єї роди: 1) яра з відмінами після величини і барви зерна, мала сіра і велика жовто сіра, аж біла. Найлїпша на страву єсть велика т. зв. шелюжка з великим жовтавим зерном; — 2) озима, французка з червонавим, або чорнавим зерном; озима родить лїпше як яра. Сочевиця любить вапнистий ґрунт, не тяжкий і не сьвіжо гноєний, теплий і видержує добре посуху. Найлїпше сїяти єї до полудня на сухих каменистих місцях, по бараболях і на поли зоранім вже в осени та чистім від бураків, котрі би єї могли заглушити. Сочевицю сїє ся в цьвітни, пізнїйше як горох, бо она вражливійша на морози. При сїяню рукою треба 100 до 180 кільо на гектар (1 морґ і три чверти). Найчастїйше — і то найлїпше — сїє ся ленчу яко мішанку з ячменем, третину ленчі а дві третини ячменю. — Ленчу микає ся, скоро спідні лушпаки зачинають чорнїти, хоч би било було ще й зелене. Солома з ленчі має таку варгість як сїно.

Переписка господарска.

Г. в Пасїч.: Питане: Що робити на слабість маленьких курят, звану „колїнипя?" — Відповідь: Назву сю перший раз чуємо і длятого лиш здогадуємо ся хороби. Отже після опису який тут подаємо, придивіть ся курятам та подайте нам звістку як хороба представляє ся: 1) Насамперед може то бути така сама хороба як буває у зле живлених дітий т. зв. рахітіс або англійска хороба: кости мякнуть, вигинають ся, курятко не може ходити, бо найсильнїйше гнуть ся ноги а відтак і крила та грудна кість. Курятко нидіє, має мало крови і не хоче їсти. Причина: зле годованє. Запопадає тому: добре годованє (гл. повисше в „Радах господарских"). Що робити? — Держати тепло і в сухім місци, годувати мясом, червачками, заминкою з риби або з кістяної муки; замість того можна додавати бодай дрібку вапна з тинку та фосфоро кислого вапна по 1 до 2 ґр. на день і на штуку до заминки; крім того треба годувати твердим зерном. До питя давати воду з дрібочкою копервасу. Задля браку крови треба ще давати до заминки малесеньку дрібочку дуже мілків опилків зелїза. — 2) Може бути рід ревматизму. Колїна опухають, стають грубі і тверді; курята не хотять їсти, худнуть, гребінь стає білий, приходить розвільненє і курята гинуть. Рада: Ноги треба мастити камфоровим або мурашковим спіритусом, завивати у вату або клоче, давати в замінци салїцилевого порошку.

Мих. Климк. в Жид.: Покладки продає: Geflügelhof Smržitz in Mähren: Курки ваєндотки, Лянґшани, Кохіни, по 60 с. (30 кр.); качки Пекінскі по 60 с., індичі по 1 К. 20 с. (60 кр.); гусячі (поморскі гуси величезні) по 1 К. 20 с.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Цїна збіжа: Відень 29 марта: Пшениця 15·30—17·50; жито 12·20—13·—; ячмінь 12·80 до 16·50; овес 10·40—12·30. — Підволочиска 28 марта: Пшениця 6·90—7·15; жито 5·— до 5·25; ячмінь 4·50—5·25; овес 4·— до 4·50; гречка 6·50—6·75; білий горох 5·90—6·50; сїмя конопельне 0·00—00·00; льнянне насїнє 00·00—00·00; вика 4·95—5·25. Все за 50 кільо зі стациї Підволочиска і Скалат. Росийский синий мак 19·50—20·50 зр. за 50 кільо.

Надіслане.

Телеграми.

Відень 31 марта. На кількох льокальних шляхах північної зелїзницї здержано тут рух поїздів з причини безнастанних метелиць. З тої самої причини перервано в кількох місцях міста комунїкацию зелїзничу і трамваєву цїлковито, а декуди значно єї обмежено.

Претория 31 марта. Льорд Робертс телеґрафує з Блюмфонтену, що Бури напали на єго войска коло Карресідінґ, на полудне від Брандфорда. Прийшло до завзятої борби, в котрій Анґлїйцї побідили. Страти Анґлїйцїв виносять 100 вояків убитих і ранених; крім того погиб 1 офіцир, а 7 єсть ранених.

Петербург 31 марта. Професор університету Ценґер іменований куратором варшавского наукового округа.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ся до своєї роботи, казав їм король відступити ся і вийти, а коли вже лишив ся сам, закликав Боґеса і забурмотів до него: Від сеї хвилї віддаю тобі надзір над висячими городами і Єгиптиянкою. Стережи єї добре! Як би якийсь чоловік, або якась посилка дістала ся до неї без моєї відомости, то ти наложиш головою!

— А як би Касандана або Атоса посилали до неї?

— То не пусти післанцїв і скажи їм, що я би то уважав собі за обиду, як би они хотїли зносити ся з нею.

— Чи можу тебе просити о одну ласку, о королю?

— Ти в злу пору вибрав ся.

— Я такий слабий. Віддай завтрішний надзір над городами кому иншому, а не менї.

— Нї! — іди собі!

— Мене палить страшна горячка. Я нинї три рази омлївав. — Як би хтось тогди, коли менї так слабо зробить ся....

— Хтож би міг тебе заступити?

— Лїдийский сотник від евнухів Кандавлес. Він такий вірний як золото і неумолимо строгий. Один день відпочинку поправить моє здоровлє. Змилуй ся!

— Нікому так зле не служать, як менї, королеви. То нехай Кандавлес заступить тебе завтра; але накажи єму строго і скажи єму, що за одну однїсеньку недбалість заплатить житєм. — Іди собі!

— Ще одно, мій королю: Ти знаєш, що завтра в ночи на висячих городах має розцвисти ся рідка синя лїлїя. Гістаспес, Інтафернес, Гобріяс, Крезус і Оропастес, найбільші любителї городництва на твоїм дворі, хотїли би охотно єї видїти. Чи можна їм на кілька хвиль зайти на висячі городи? Кандавлес нехай уважає, щоби они не сходили ся з Єгиптиянкою.

— Кандавлес буде мати бачне око, коли житє єму миле.

— Іди ж собі!

Боґес поклонив ся низько і вийшов з комнати короля. — Невільникам, що посьвітили єму смолоскипами, кинув кілька штук золота. Був дуже веселий! Всї єго пляни удавали ся єму так щасливо, що й не сподївав ся того, бо судьба Нїтетіси так як би вже й була порішена а житє Кандавлеса, свого товариша по званю, котрого ненавидів, мав в своїх руках.

Камбізес ходив аж до рана по своїй комнатї. Коли півнї запіяли, постановив він собі кріпко змусити Нїтетісу, щоби она призна ла ся, а відтак віддати єї на служницю для своїх побічних жінок до гарему.

Бартя, що зруйнував єго щастє, мав зараз поїхати до Єгипту а пізнїйше піти на сатрапа далеких провінций. Лякав ся злочину братоубийства, але видів вже наперед, що міг би зненавидженого убити в хвили, коли би єго взяла ярість, скоро би не вислав єго так далеко, щоби єго пристрасть не могла єго засягнути.

В дві години по всходї сонця гнав Камбізес на порскаючім жеребци далеко поперед узброєної в щити, мечі, ратища, луки та ловчі мотузи [3]) дружини, котрій кінця не було видко щоби полювати на зьвірину, котру сполошувало більше як тисяч псів у великім на богато миль вавилоньскім зьвіринци.

(Дальше буде).

[3]) На лови вибирала ся з королем так само дуже численна дружина як і в подорож з ним. Мисливство було у Перзів наймилїйшим занятєм і вже малих хлопців звичаєно до того. Навіть королї величали ся на своїх нагробниках тим, що були великими ловцями. Після Ксенофонта мусїв кождий мисливий бути узброєний в стріли і лук, два ратища, меч і щит. З Фірдусі'го знаємо, що уживано також ловецкого мотузя (зашморків). Перзи вичували також соколів до ловів.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского— під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).